

maal. Den mægtige tyske Industri tog hele Overskudsbeholdningen, man tænke sig, at der i Rhinlandene er Byer, der for 20—30 Aar siden havde 3 000 Indbyggere, men nu har nogle Hundrede Tusind, saa forstaa man, hvor den tyske Overskudsbeholdning er blevet af. Disse Love bringer helt nye Synspunkter, de maa derfor nødvendigvis have Tid til at bundfælde sig. De er kommet til en Befolkning, der ikke blot gennem Læsning af Aviser, men paa ganske haandgribelig Maade har erfaret, hvad det vil sige, at Pengenes Værdi er smuldret bort. De er kommet til et Land, hvor Kirkens Formue er smuldret bort til den sidste Hvid. Den sønderjydske Kirkeformue var mellem 7 og 8 Mill. Mark, en Formue, der var tilstrækkelig til Driften af disse Kirker. Denne Formue er ikke blevet reguleret, ikke en Øre, og er i Dag ikke 50 Ø. værd. De vil forstaa, hvilke Vanskeligheder vore Sogne sidder i dernede. Disse Love er kommet til en Befolkning, hvor det er blevet hamret ind i Bevidstheden Gang efter Gang, at der er kun en Værdi, der er bestandig, nemlig Besiddelsen af Jord, og De vil derfor forstaa, at denne Befolkning, at Menighedsraadene, med nogen Ængstelse ser paa disse nye Forhold. Jeg er klar over, at den danske Jordlovgivnings sunde og gode Principper nok skal accepteres dernede, nok skal gaa ind i Befolkningen, men der skal alligevel nogen Tid dertil. Det er ganske givet, at disse Jorder vil kunne gøre god Gavn rundt i Sognene, naar de fordeles til Tillægsparcer og der oprettes nye Brug af dem, de kan blive til Gavn og Velsignelse mange Steder. Loven skal nok komme til at virke efter sin Hensigt, saaledes at paa den ene Side Husmændene, de, der skal have Jorden, og paa den anden Side Menighedsraadene kan være tjente med den Maade, paa hvilken Loven føres ud i Livet.

Jeg skal rette en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Schmidt, der allerede har faaet Svar fra forskellige Sider, ogsaa fra den høje Regerings Side. Det ærede Medlem Hr. Schmidt har rettet en Bebrejdelse mod det danske Folk, fordi der, den Gang det dansk-tyske Spørgsmaal blev ordnet, kom fremmede Magter ind mellem de to Lande, mellem de to Folk, medens Forholdet i Virkeligheden skulde have været ordnet mellem de to Folk indbyrdes. Jeg mener ogsaa, det havde været ønskeligt, om dette Forhold kunde være blevet ordnet mellem de to Folk og de to Lande, men Bebrejdelsen kan sandelig ikke rettes mod os. Tyskland havde virkelig

Tid nok fra 1864 til 1920 til at ordne dette Spørgsmaal, og Tyskerne havde endogsaa et helligt Løfte, der skulde holdes, en Anvisning i § 5, som de havde at gaa efter; de havde virkelig Tid nok til at ordne denne Sag i de 56 lange Aar — og lange var de under det tyske Regimente —, men de fandt ingen Anledning til det den Gang, da de i Virkeligheden kunde have ordnet det paa en Maade, som vi maaske kunde have været tjente med og havde vedgaaet, og som maaske vilde have været gunstigere for dem. Den Skinfægtning, som Bismarck førte efter 1864 med § 5, var dog kun Bluff. Det vidste jo alle, at der ikke skulde komme noget ud af disse Forhandlinger. De Forpligtelser overfor det tyske Mindretal, som der krævedes, var der ingen selvstændig Stat, der kunde gaa ind paa, især overfor en Nabo som Tyskland, idet man havde Erfaring fra de Aftaler, der var truffet mellem Berlin og København efter 3 Aars Krigen, og vel skulde vogte sig for igen at komme ind paa noget lignende. Men maaske det kunde have været ordnet efter 1918, efter det tyske Nederlag? Ja, det er jo muligt, at det tyske Folk den Gang vilde have ydet Retfærdighed. Men hvorledes Sagen laa, selv for Mænd, der kendte Spørgsmaalet til Bunds, skal jeg lige tillade mig at pege paa. Under Afstemningstiden blev der af det ærede Medlem Hr. Schmidt forlangt, at der for de Omraader, der skulde gaa til Danmark, skulde være $\frac{2}{3}$ Stemmers Majoritet. Det var de Vilkaar, han undte os. Og det er en Mand, der var opvokset dernede, der stod forholdsvis velvillig. Naar det er saaledes med det grønne Træ, hvorledes vilde det saa have været med det tørre?

Vilhelm Rasmussen: Jeg vil gerne begynde med at takke den højtærede Finansminister for den ubetingede Anerkendelse af Landoverskatteraadet, som Ministeren fremkom med. Den Anerkendelse af Landoverskatteraadet glædede mig i høj Grad, og jeg antager, at den ogsaa i høj Grad har glædet det ærede Medlem Hr. Pinholt, der var saa uheldig at bruge meget uoverlagte Vendinger, meget uoverlagte Ord om Landoverskatteraadet og dets Virksomhed. Derimod er jeg ikke paa ganske samme Maade taknemmelig overfor den højtærede Minister for det Referat, han har givet af mine Udtalelser. Maaske den ærede Formand vil tillade mig, at jeg citerer, først den højtærede Finansministers Bemærkninger og dernæst, hvad jeg har sagt. Den højtærede Minister siger — det staar Sp. 508 —: „Skönt jeg maa indrømme, at